

LA LECTORA DESACOMPLEXADA

Fills de l'arrova

EVA PIQUER

evapiquer@periodistes.org

Amb la competència dels missatgers motoritzats, les empreses que reparteixen les cartes dels bancs (i que paguem nosaltres amb les comissions que ens claven) i el correu electrònic, el correu convencional s'està convertint en un servei de luxe, amb una atenció cada cop més individualitzada. Fa poc he canviat d'adreça i de vida, i el carter em fa arribar al nou pis les cartes dirigides a l'adreça antiga, ja des d'abans que jo comunicués oficialment a Correus la meua nova adreça (la comunicació oficial del canvi de vida esperarà a fer-la quan tingui clar cap a on vaig; de moment només sé d'on vinc i cap a on no vull tornar).

El cas és que mai fins ara la meua relació amb el carter havia estat tan estreta, tan de tu a tu. Juraria que deu conèixer la lletra dels pocs interlocutors meus que continuen gastant sobre i segell. La majoria d'amics i coneguts no són tan romàntics i, com jo mateixa (o com la lectora desacomplexada, sense anar més lluny), han ingressat al club dels addictes als e-mails.

Ni jo, ni la lectora lliure de complexos que dona títol a la secció, ni la majoria dels meus amics i coneguts no som gaire originals. Dos estudis recents han confirmat que el correu electrònic s'està consolidant a tot el món com la gran alternativa al correu postal. Als Estats Units, cada dia circulen prop de 1.500 milions de missatges de correu electrònic, xifra que triplica els enviaments de correu tradicional.

A Europa encara no hem arribat a aquesta proporció, però anem pel mateix camí. Cada dia circulen per tot el planeta uns 10.000 milions d'e-mails, i la bogeria no ha fet més que començar: es preveu que a l'any 2005 viatgin pel ciberespai 35.000 milions de missatges electrònics cada 24 hores.

De totes les activitats que es poden realitzar on line, el correu electrònic s'emporta la palma. Llegir els missatges rebuts i enviar-ne de nous és el primer que fan els usuaris quan es connecten a Internet. De fet, molts d'ells només es connecten a Internet amb l'esperança de tenir missatges nous. Gràcies al correu electrònic, la comu-

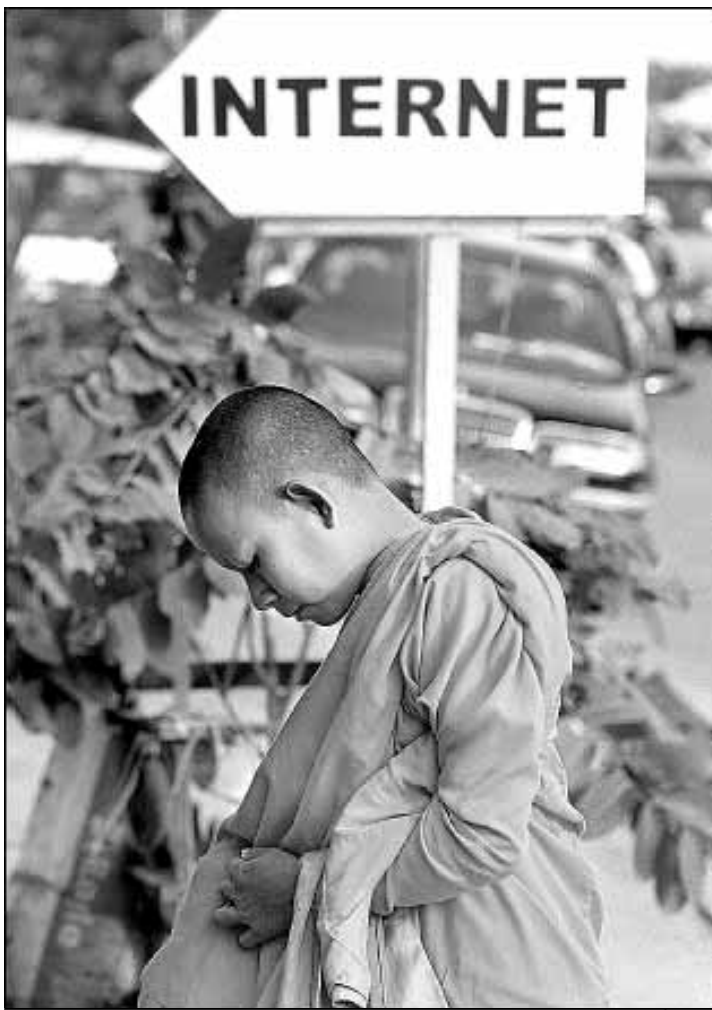
nicació epistolar ha renascut de les cendres i ha guanyat en immediatesa i espontaneïtat. Abans, entre el moment d'escriure la carta i el de tirar-la a la bústia hi havia un interval de temps durant el qual ens podíem penedir del que havíem escrit: estripàvem la carta i avall. Ara, els missatges electrònics que escriuim en calent arriben tal qual al receptor (si no es perden pels laberints del ciberespai). La informàtica ens facilita les coses però ens converteix en víctimes de la pròpia precipitació.

CANVI DE VIDA RADICAL

Fa unes línies parlava de canvis de vida. La periodista Elisabet Pedrosa en va fer un de radical l'octubre del 1988, quan va viatjar al nord del Brasil per quedar-s'hi durant un any, amb l'objectiu de treballar en un projecte de ràdios comunitàries. Més que un objectiu, la feina de cooperant va ser l'excusa que la va empenyer a fer el que sempre havia volgut fer: allunyar-se de casa i de-

xar-se impregnar per un món estranger. Mentre va durar el viatge físic i mental, es va anar comunicant per correu electrònic amb la gent que havia deixat a l'altra banda de l'Atlàntic. Ara, aquella correspondència entre ordinadors ha fet el salt al paper i la podem llegir en forma de llibre: *Fills de la pluja* (La Magrana).

"Tinc la impressió que visc un any important -va escriure Elisabet Pedrosa el novembre del 98, quan només duia un mes al Brasil-. El cap carbura més quan ets en un indret nou, sovint precari, sovint també hostil, però a la vegada tremendament enriquidor...". El viatge la va enriquir per dins i li va permetre fer realitat el desig "vell i torturador" d'escriure un llibre. Un llibre fet d'episodis patits de primera mà que no mereixien quedar perduts pel ciberespai.

Internet arriba a tots els racons del món

PHILIPPE LOPEZ / AP

TAL COM RAJA

'Kiut'?!'

LLUÍS LLORT

scultura@avui.com

És possible que, d'aquí a poc temps, aquesta pregunta comenci a córrer entre el sector més inquiet dels lectors catalans. Si més no em fa l'efecte que això és el que persegueix Bernat Puigtobella, editor, traductor i narrador que acaba de publicar *Síndrome d'Estocolm* (Edicions 62).

Puigtobella ens presenta una auca, amb il·lustracions de David Ayén, en què narra les peripècies (i l'esquizofrènia) de Clara Sobirós, una dona de 48 anys nascuda a Felanitx (Mallorca), resident a València i autora d'auques en català, que guanya el premi Nobel. Partint d'aquest fet de *ciència-ficció*, l'autor fa una sàtira de l'actualitat política i cultural.

No em sembla (tot i que puc equivocar-me) que Puigtobella tingui l'objectiu de fer riure, ni de ser polèmic, ni de donar lliçons de res, però una mica de tot hi ha. Per exemple, tot i ser editor, no s'està d'explicar el que el sector sap però no admeteria ni sota tortura sobre els premis literaris: que són una farsa (pàgines 67-69); a la pàgina 148 exposa la que en aquesta columna vaig batejar de *teoria del barrufet*: a Catalunya tenim de tot, però una mena de mà negra impedeix que hi hagi més d'un representant (soprano, psiquiatre, equip de futbol...) de cada gènere; ens mostra un president de la Generalitat que ha perdut la mà esquerra (físicament) (pàgines 143-146)... Tot, guarnit amb entrevistes i articles de ficció en diverses llengües i accents (menys en espanyol) i amb un final *fallero* en què crema la llista d'uns 500 noms del "qui és qui i qui és kiut" de la cultura catalana actual.

Vaig al *kiut* de la qüestió. *Cute* en anglès vol dir llest, bonic, simpàtic. Com que molt fàcilment pot transformar-se en *cutre* (en argot, lleig, desmanegat, de poc gust...), Puigtobella ha catalanitzat la paraula convertint-la en *kiut*. Sí, molt bé, però què vol dir *kiut*? "La *cute generation*, igual que en el seu moment la *beat generation*, ha sabut traslladar als llibres una experiència generacional única i convertir-la gairebé en una categoria estètica" (pàgina 154). Podríem afegir que els autors *kiut* mostren les misèries i decadència universals (i, evidentment, les locals) i ho escriuen amb una capa d'ironia, d'humor, sense el dramatisme amb què altres autors (de totes les edats i categories) pretenen donar (o donen) profunditat als seus escrits (autors, d'altra banda, que acostumen a fer cara de dur les sabates tres talles més petites).

Les etiquetes s'enganxen, envelleixen i cauen. *Kiut* és una etiqueta poc espontània. El pas del temps ja li atorgarà el valor que li correspongui (si és que mai en té cap, de valor). En qualsevol cas, Puigtobella ha escrit un llibre en què ens fa mirar el melic. Això sí, és un melic (el del sector polític i cultural que retrata) brut, recargolat i pudent. Endogàmia dins l'endogàmia.

ARTFÒBIA

GUILLEM CIFRÉ

